

mogą zostać uznane za „pomoc istniejącą”. Należy natomiast dojść do przeciwnego wniosku, uznawszy, że rozpatrywany system zwolnień podatkowych istniejący przed wejściem w życie traktatu WE znajdował również zastosowanie do przedsiębiorstw skomunalizowanych, które — jak przyznała sama Komisja — stanowią te same jednostki gospodarcze co spółki utworzone na podstawie ustawy nr 142/90.

3. Wreszcie w ramach zarzutu trzeciego A2A wnosi tytułem dalszego żądania ewentualnego o uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego i zasad w nim zawartych w zakresie, w jakim Sąd potwierdził w tymże wyroku zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy zawartego w decyzji. Zdaniem wnoszącej odwołanie wyrok winien zostać uchylony w zakresie, w jakim — wbrew wcześniejszemu orzecznictwu sądów wspólnotowych — Sąd potwierdził w nim zgodność z prawem ogólnego nakazu zawartego w decyzji i uznał zasadniczo, że władze krajowe nie dysponują żadnym zakresem uznania.

(¹) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-297/02 ACEA SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez ACEA SpA

(Sprawa C-319/09 P)

(2009/C 267/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: ACEA SpA (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, A. Giardina i T. Ubaldi, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, ACSM Como SpA, AEM-Azienda Energetica Metropolitana Torino-SPA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w sprawie T-297/02 w zakresie, w jakim Sąd nie ocenił ujemnie braku zróżnicowanego badania różnych przypadków zastosowania trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych i potwierdził ogólną i abstrakcyjną kwalifikację wspomnianego zwolnienia jako pomocy państwa;
- uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie uznał kwalifikacji trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych jako pomocy istniejącej w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999 (¹);
- uchylenie wyroku w zakresie, w jakim Sąd potwierdził zgodność z prawem nakazu odzyskania pomocy przewidzianego w art. 3 decyzji (²);
- obciążenie Komisję kosztami poniesionymi przed sądami obu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi cztery zarzuty odwołania na poparcie swoich żądań.

Zarzut pierwszy opiera się na naruszeniu prawa przy stosowaniu art. 88 WE i rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, jak i na braku uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jeśli chodzi o brakujące zróżnicowane badanie różnych przypadków zastosowania trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych, przewidzianego w art. 3 ust. 70 ustawy nr 549/1995, jak i w art. 66 ust. 14 dekretu z mocą ustawy nr 331/1993. Sąd naruszył, bowiem prawo i nie uzasadnił swojego orzeczenia w zakresie, w jakim nie ocenił ujemnie — w świetle szczególnych okoliczności sprawy i informacji, którymi dysponowała Komisja — abstrakcyjnego i niepełnego charakteru dochodzenia oraz wniosków, do jakich doszła Komisja w zaskarżonej decyzji, co do różnych przypadków, w których zwolnienie z podatku miało zastosowanie.

Zarzut drugi opiera się na błędnym zastosowaniu przez Sąd art. 87 ust. 1 WE, jak i na braku uzasadnienia w zakresie, w jakim Sąd potwierdził ogólną i abstrakcyjną kwalifikację trzyletniego zwolnienia jako pomocy państwa. W szczególności Sąd nie zbadał prawidłowo okoliczności danej sprawy ani założeń, na których Komisja oparła kwalifikację omawianego środka jako pomocy, tak jak powinien był to zrobić, korzystając z przysługujących mu uprawnień w zakresie pełnej kontroli. Sąd potwierdził zatem decyzję Komisji, chociaż nie wykazano wystąpienia — przynajmniej co do niektórych sektorów, których dotyczy zwolnienie — dwóch przesłanek przewidzianych w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie: groźby zakłócenia konkurencji i wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

Zarzut trzeci opiera się na niedostatku i wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia, jak i na naruszeniu prawa przy dokonywaniu wykładni i przy zastosowaniu art. 88 ust. 1 WE i art. 1 lit b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, jeśli chodzi o uznanie trzyletniego zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych za nową pomoc. Sąd nie ocenił bowiem negatywnie faktu, że zwolnienie nie zostało uznane za pomoc istniejącą w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia Rady WE nr 659/1999, chociaż z kontekstu i z okoliczności sprawy wynikało, że uznanie za nową pomoc — przynajmniej co do niektórych sektorów, których dotyczy trzyletnie zwolnienie — nie było uzasadnione.

Zarzut czwarty opiera się na naruszeniu prawa i braku uzasadnienia, co się tyczy zgodności z prawem nakazu odzyskania pomocy przewidzianego w art. 3 zaskarżonej decyzji. Mając na względzie okoliczności sprawy, Sąd popełnił błąd, uznając, że nakaz odzyskania pomocy określony w sentencji decyzji miał maksymalny zakres i był całkowicie bezwarunkowy, podczas gdy rzeczona decyzja zawierała tylko abstrakcyjną, rodzajową i niepełną ocenę zwolnienia podatkowego.

(¹) Rozporządzenie Rady WE nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

(²) Decyzja Komisji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r. w sprawie pomocy państwa w formie zwolnień podatkowych i pożyczek na preferencyjnych warunkach przyznanych przez Włochy na rzecz przedsiębiorstw użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego (Dz.U. 2003, L 77, s. 21).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-301/02 AEM przeciwko Komisji, wniesione w dniu 11 sierpnia 2009 r. przez A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA

(Sprawa C-320/09 P)

(2009/C 267/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: A2A SpA, dawniej ASM Brescia SpA (przedstawiciele: A. Giardina, A. Santa Maria, C. Croff i G. Pizzonia, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie wyroku w sprawie T-301/02 ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 87

traktatu WE, a także ze względu na brak uzasadnienia, w zakresie, w jakim w wyroku tym uznano trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych za pomoc państwa;

— uchylenie wyroku ze względu na błędne i wewnętrznie sprzeczne zastosowanie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim w wyroku tym nie uznano trzyletniego zwolnienia z podatku od osób prawnych za pomoc istniejącą;

— uchylenie wyroku ze względu na naruszenie prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim w wyroku tym potwierdzono zgodność z prawem decyzji (¹) zawierającej nakaz odzyskania pomocy, a w konsekwencji;

— stwierdzenie nieważności decyzji w części, w której uznano, że przejściowy system służący zachowaniu ciągłości opodatkowania, obejmujący lokalne przedsiębiorstwa użyteczności publicznej z przewagą kapitału publicznego stanowi niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem pomoc państwa (art. 2 decyzji) lub w części, w której akt ten nakazuje Włochom odzyskanie pomocy od jej beneficjentów (art. 3 decyzji);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego A2A S.p.A. zarzuca Sądowi naruszenie art. 87 ust. 1 WE, a także brak uzasadnienia w zakresie, w jakim w zaskarżonym wyroku uznano trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych za pomoc państwa. W szczególności skarżąca twierdzi, że w swej decyzji Komisja nie wykazała, jakoby w okolicznościach niniejszej sprawy zaistniały dwie przesłanki określone w art. 87 ust. 1 WE, a mianowicie zakłócenie konkurencji i wpływ na wewnątrzwspólnotową wymianę handlową. Sąd nie zbadał w prawidłowy sposób przesłanek, na podstawie których Komisja doszła do wniosku o istnieniu „pomocy”, chociaż powinien to uczynić, w świetle sformułowanego w orzecznictwie wymogu przeprowadzenia „wyczerpującej” analizy.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca posiłkowo zarzuca Sądowi naruszenie art. 88 WE, a także obowiązku uzasadnienia, a w związku z tym wnosi o uchylenie wyroku w zakresie, w jakim trzyletnie zwolnienie z podatku od osób prawnych uznano w nim za „nową pomoc”. W szczególności Sąd zaprzeczył — powtarzając po prostu twierdzenia Komisji — że trzyletnie ulgi podatkowe przyznane komunalnym przedsiębiorstwom przekształconym w spółki akcyjne można uznać za „pomoc istniejącą”. Przeciwny wniosek nasuwa się jednak po uwzględnieniu okoliczności, że kwestionowany system ulg podatkowych, wprowadzony przed wejściem w życie traktatu WE, miał zastosowanie także do przedsiębiorstw komunalnych, które były — jak sama przyznała Komisja — takimi samymi podmiotami gospodarczymi jak spółki w rozumieniu ustawy nr 142/90.